

прави ги самотници – нещо, което добре се вижда и в романа на Д. Димов – самотата е белег не само на Бенц, но и на всички офицери и войници. Нещо повече – добре закопчаната униформа е „няма“, защото на нея ѝ е забранено да разказва конкретна човешка биография, тя „разказва“ изобщо за войника и войната. Още с корицата си това издание на Димовия роман сякаш се опитва да докаже тезата на Кр. Куюмджиев, че „Поручик Бенц“ не е херметичен абстрактно-психологически роман. От една страна, тя сякаш репликира корицата на Ракшиев, показвайки, че в нея е забравен този не по-малко важен от любовната интрига аспект на романа, а от друга, дава на читателя още един възможен ключ за влизане в Димовия роман.

Поручик Бенц е един от най-добрите романи на Димитър Димов. Това е историята за един човек, който се бори за своето право на живот и любов. Романът е написан с голяма сила и красота, и е един от най-добрите произведения на българския прозаик.

1.11.00

Семантиката на дрехата продължава да се функционализира и в изданието на „Сиела“ от 1999 година. Художникът Кольо Карамфилов събира двата коментирани дотук типа дрехи – свободно диплещата се женска пола и строгата мъжка униформа, сблъсквайки не просто мъжкото и женското начало, но и мълчанието и говора, войната и мира (любовната интрига), свободата и несвободата. Това е засилено и от огледалния принцип, по който са оформени лицето и гърбът на книгата – гърбът е огледално отражение на корицата. По такъв начин жената и мъжът са колкото един до друг, толкова и един срещу друг. И на тази корица лицата на мъжа и жената липсват. В подобно решение всъщност се визуализира онова, което коричната анотация извежда като словесен акцент –